

hem: „Wat

19: 9b, 11b.

zien als een
il aanmoedi-
lag er een
in over zijn
men zeggen?
alleen. Maar
een vraag en
de vraag is
afleggen van
harop valt de
bij den Sinai,
Zijn knecht
zelfonderzoek.
t van Gods
pdracht ont-
el, de laatste
es HEEREN
en daar het
i nu opeens
de herder —
apen! Hier
kleine leger
et ge hier?
an aanvoeren
r daarmee is
sdrager moet
unnen beant-
ig is in de
pen niet één
moment los-
weg geopend
r en kudde.
n Hij is ons

N't VEER t.

1.

le elsch werd
minimumelch
rolle overeen-
? Een alge-
d slechts „in
wanneer men
punt", een
le precieze

men" (en uit
ver menschen,
s dus) niet
en; men had
et de formule
met leeruit-
looven"; en
ondigen
evel van
ambtsdragers
adden slechts
e te gelooven,
3-45 niet ge-
eer van 1942
maar aan de
reloof stelden.
m, die de ge-
dragers, maar
neente is ge-

nuttig de her-
s '44. (Men is
verlegen; er
iet gezag van
heb). Maar in
eren aan het
: „dat uit het
e synode met
che autoriteit
sonder
aan haar ge-

wijs te maken,
gold; dat de
net den elsch
gemeente,
t absoluut
en. Maar de
andersom
iderheid
at knoelen of
u? Een nieuw
e 16 punten,
de algemeene

van 1943-45
le thans zegt

Alweer een „vervangingsformule" dus. Maar dan zou ik hem, en met name de Friese predikanten, de vraag willen stellen: beseft ge niet, dat de synode dan al haar predikanten gebiedt, om de menschen te belasten met lasten zwaar om te dragen, terwijl ze dien ambtsdragers vergunt, om zelf die lasten met geen vinger aan te raken? Weet gij niet, dat Christus dit het werk van „geveinsden" noemde? Zult ge nog langer trachten den toegang tot uw kansel te zoeken via de ambts-ethiek der geveinsden? Hebt gij niet gelezen, dat Christus Jezus het „wee" uitroep over zulke Schriftgeleerden? Waarom heeft ge niet, als ge Matth. 23 leest?

e) De synode van Zwolle zegt verder, dat ze de „bewering" der Friese predikanten — tusschen haakjes: dit heet een „bewering", terwijl het uit de feiten bewezen is; als het over een synode gaat, dan heeten het „argumenten" of nog liever, dan „spreken" ze met profetische autoriteit, haar door Christus verleend — dat de Friese „bewering" door haar wel nader overwogen zou zijn, indien concrete gevallen waren aangevoerd van geschorste ambtsdragers, die naar de uitspraak van 1946 ongemoeid zouden zijn gebleven, maar zulke voorbeelden zijn niet genoemd. En Zwolle kent blijkbaar ook dergelijke voorbeelden niet.

Misschien mag ik de heeren — ik herzeg: heeren, want ik vergeet niet, dat zij ons hebben uitgehannen en den broedernaam ontnomen! — misschien mag ik de heeren een handje helpen. En één voorbeeld noemen. Plaats het met vette letters, drukker. Dat voorbeeld is: Prof. Dr K. Schilder! O neen, ik zeg niet, dat Prof. Schilder het eens is met de formule van 1946. Maar hij is geschorst vanwege het rond zenden van zijn praedvies aan de kerken; er waren nog wat andere grondjes, opgediept uit de oude doos, uit het archief, waarin ze volgens synodebesluit begraven waren. De deuring dacht, toen hij in zijn praedvies de uitspraken van 1905 en 1942 bestreed als innerlijk tegenstrijdig, en dat aan de kerken berichte. Dat mocht toen (zie ook het 14e van de 16 punten van Aug. '44) niet gezegd worden, en ook later nog niet. Doch er is niet één, die kans ziet te bewijzen, dat Prof. Schilder toen ook maar één letter schreef, die hem in moeilijkheden zou hebben gebracht, als toen de vervangingsformule bekend was geweest. Ik wil maar zeggen: de door de synode van 1943-45 geschorste en afgezette hoogleraar Schilder zou „ongemoeid" zijn gebleven naar de uitspraak van 1946. U moest heusch niet de Friese predikanten om voorbeelden vragen, terwijl u ze zelf zoo heel goed weet. Maar U bekrachtigt zijn afzetting tot op den huidigen dag. En daarom: U zegt maar wat, U leutert maar wat, U maakt slechts gebaartjes van vrede. Doch de waarheid betrachten in liefde? Daaraan is U nog lang niet toe, blijkbaar.

Argumenten bij U? Zakelijkheid bij U? Zelfcritiek bij U? In Zwolle?

Neen, woordenspel, onzakelijkheid, zelfhandhaving!

WAAROM SPREEKT Dr H. N. RIDDERBOS GROVE ONWAARHEID?

Dr H. N. Ridderbos handelt in „Gereformeerd Weekblad" over de kwestie der samenspreking, ja of neen? Het blijkt dat zijn synode niet wil ingaan op de door ons geboden mogelijkheid om zakelijk, schriftelijk en dus duidelijk, met afsnijding van misverstanden, in contact te treden. Dat dit zoo wezen zou, wisten we al eenige weken te profeteeren: de zaak stond al vast.

Nu moet dr Ridderbos deze weigering van zijn synode nannemelijk maken.

De poging daartoe wordt helaas ingeleid door een grove onwaarheid. Hij schrijft:

„Vooreerst moest worden geconstateerd, dat door de vrijgemaakte broeders iedere vorm van samenspreking met deputaten van onze kerken is geweigerd".

Waarom spreekt dr H. N. Ridderbos zulk een schandelijke onwaarheid? Hij moet weten, dat deze bewering in strijd met de feiten is. De tekst van het besluit onzer synode zegt het heel anders.

Letterlijk staat er: „onoverkomenlijke bezwaren... tegen de aanvaarding van de door de Utrechtsche vergadering terzake van de verlangde ontmoeting GESTELDE BEPALINGEN". En wederom letterlijk staat er: dat de gedachtenwisseling VOORSHANDS alleen schriftelijk geschiede.

Als een jongeling aan zijn verloofde voorstelt, op 1 November te trouwen, en zij zegt: VOORSHANDS nog niet, eerst moeten we iets anders in orde maken, — moet dan die jongeling openlijk adverteeren: dat zijn verloofde iedereen vorm van huwelijk met hem geweigerd heeft?

Het staat er niet best voor, als men een synodaal besluit moet nannemelijk maken door een kras onware voorstelling.

Wie zóó handelen willen niet. En: deze hoogleraar in de uit-legkunde gooit zijn eer als zoodanig weg. Dit is geen uitleggen meer. Dit is jokken.

K. S.

WAAROM VERVOLGT Dr H. N. RIDDERBOS MET ONWAARHEID SPREKEN!

Zijn beweringen verder op de hierboven geconstateerde onwaarheid bouwende, zegt dr H. N. Ridderbos, dat het rapport, door de Groningsche synode aanvaard, beweert, dat zijn kerken „de ongerechtigheid", „Bellial", en „de honden" zijn.

Ook dit is een onwaarheid. Toen een kerkeraad over „honden" sprak, zei het Rapport van Groningen nadrukkelijk:

„Wordt..... (door dien kerkeraad) herinnerd aan het Schriftwoord, dat ons verbiedt, het heilige te werpen voor de honden, dan geldt in het algemeen — ONGEACHT DE PARALLEL DIE HIER GETROKKEN WORDT — dat daarnaast een evangelisch bericht staat inzake de 'kruimkens' die den honden toevallen; en blijft overigens met Calvijn's opmerking te rekenen, die van oordeel is, dat onder 'honden' verstaan moeten worden diegenen die voor geen enkele medelijden toegankelijk zijn. En wie zal dit TEVOREN bepalen, zoolang niet definitief GE- BLEKEN is, dat zulk een TOESTAND, GENERAAL GESPROKEN, aanwezig is?"

Hier staat dus duidelijk: het woord „honden" moeten we hier niet gebruiken!

Als nu dr Ridderbos verklaart: ze noemen ons hier honden, ze zeggen, dat ze ons alleen maar willen terechtwijzen en dat, terwijl het Rapport, bl. 21, verklaart, dat de COMMISSIE (die is 't nog maar) het denkbeeld oppert (meer is 't nog niet eens) van een MOGELIJK OOK TERECHTWIJZEND WOORD..... en als ik nog meer van die franigheden aantref in het artikel van den man, die zich wel wacht, het Rapport zelf te doen spreken, dan.....

Dan keer ik me van den schrijver af. Ik laat hem over aan God. En ik heb medelijden met ieder die hem volgt. Hier-leeft-men. Men zit vast.

K. S.

„HONDEN" EN „VERSNIJDING".

Hoe armoedig het gebaar der synodallisten is, die zich aan een (zelfs dan nog misbruikt) onderdeelje van het Groningsche Rapport inzake samenspreking vastklemmen, om van de klem van het Rapport af te komen, zagen we reeds met een enkel woord. Het misbaar over het door het Rapport NIET aanvaarde woord „honden" leert dat duidelijk.

Ik heb evenwel een vraag.

Stel, dat het Rapport het woord „honden" wel voor zijn rekening genomen had, WAT DAN NOG?

Dan ware het nog kinderachtig, en een bewijs van het niet-meer-kennen van den kerkelijken stijl, er zoo veel misbaar om te maken.

Het woord „honden", dat weet een kind in de exegese, komt ook voor in Philippenzen 3:2: ziet de honden, ziet de kwade arbeiders, ziet de versnijding. Volgens de exegese van prof. Greijdanus is dit een drievoudige kenschetsing van eenzelfde soort van dwaalleeraars. Welnu, deze leeraars, aldus prof. Gr., K.V. 66, waren werkzaam als Evangeliepredikers. Net als dr Ridderbos, en net als ik, tot diens zóó groote ergernis, dat, zoodra ik preekte na de dusgenaamde afzetting, die niet van Christus was, en die niet bond, omdat ze tegen de wet der kerk was, haar synode me dadelijk een briefje schreef van weldele heer en zoo, en dat ik geen penning nu meer krijgen zou; wat ik wel begrepen had.

Het waren dus evangeliepredikers. Ja, nog meer, zoo zegt prof. Gr. Het waren leden der gemeente. Letterlijk lezen we dit: „Zij behoorden dus tot de gemeente, wel niet tot die te Philippi, maar toch hadden zij den Heere Christus als hun Heiland beleeden, en droegen zij den naam van geloovigen in Hem. Maar hun Evangeliedienst was niet recht. Zij verkondigden het Evangelie niet zuiver".

We citeren maar niet meer. Want het is genoeg. Er blijkt uit, dat de Schrift het woord „honden" en „versnijding" (vanwege een valsche sacramentswaardeering) gebruikt, zonder dat de salontaal van dr Ridderbos' blad daar ook maar iets mee te maken heeft. (Hetgeen hij buiten het blad om zegt, kwam al eens ter sprake).

De synode van dr Ridderbos wil erg graag doen, alsof we broeders zijn.

Maar ze heeft gezegd: gij zijt honden, gij zijt versnijding, gij zijt kwade arbeiders, daarom: schorsing, afzetting. Geen kanaal voor den hond-candidaat, die een valsche sacramentsbeschouwing huldigt.

En als wij nu eens die probleemstelling overnemen? En als wij op onze beurt nu eens zeggen: gij hebt een valsche beschouwing, een valsche tucht, en gij verwoest de kerk, gij zijt de honden?

Wel, dan ware er geen „onbeleefdheid" tusschen salonjonkertjes gewisseld, doch dan ware een kerkwoord ernstig opgevat.

En dan kon DAARNA het gesprek beginnen.

Maar de heeren Ridderbos c.s. willen geen zakelijk gesprek: dan komt er veel te veel los. En nu doen ze vreeselijk verontwaardigd over een woord dat wij NIET hebben gebruikt, maar dat, hadden wij het wel gezegd, NOG niets anders in geding zou brengen dan wat in geding was en is en blijft tot voor Gods rechterstoel: dat zij, met al hun broederlijksheidsver-

toon, toch maar iets gedaan hebben wat in bijbeltaal beteekent: henen uit, gij..... hond, gij versnijding, gij kwade arbeider.

Wie spreekt weer eens als een profeet? Wie gaat eens staan op den bodem der PEITEN?

K. S.

HET MES BEGRAVEN.

Ieder die wel eens politieverhalen heeft gevolgd of een detectiveroman gelezen, kent het gegeven van verberging van het wapen waarmee de misdadiger gepleegd werd. Wanneer er een moord is begaan en de revolver waarmee hij werd bedreven wordt later gevonden, dan kan deze vondst vaak leiden tot opsporing van den moordenaar. Vandaar de conclusie, dat de vindbaarheid van het wapen een aanwijzing vormt omtrent de mate van „bekwaamheid", zeg liever geraffineerdheid, van den misdadiger: het zijn alleen de onbedreven, onhandige beginnelingen die hun moordtuig in handen der gerechtigheid laten vallen, de „deskundige" misdadiger zal in elk geval zorg dragen dat zijn wapen spoorloos verdwijnt.

Intusschen, ook de meest geslepen poging om het misdadig instrument aan de gerechtigheid prijs te geven, kan mislukken. Ik denk bijvoorbeeld aan een bekend verhaal — geenszins uit het bovengenoemde genre — waarin een oude strooper, na uit wraakoefening een moord te hebben gepleegd, met zorg het dolmes waarmee hij zich „recht" heeft verschaft, in een sloot werpt waar de modder en waterplanten het zullen opslokken en voor goed verbergen. Evenwel, het wapen wordt, deze omzichtigheid ten spijt, niet alleen toch gevonden, maar bovendien in een „tragischen" weg geïdentificeerd — het jonge vriendje van den ouden man herkent het hem vertrouwde mes en stelt in zijn argelooze onschuld onbedoeld zijn ouden makker als moordenaar aan de kaak.

Den opzet en de waardeeringsoordeelen van den schrijver buiten beschouwing latend, zien wij in het verhaal een illustratie van deze gegeven: de misdadiger tracht zijn moordtuig te verbergen en door deze verbergingsdaad waant hij zich veilig voor de straffende gerechtigheid — deze gerechtigheid evenwel achterhaalt de feiten en brengt met behulp en in den weg van de „blanke onschuld" de waarheid aan het licht. Dat laatste noemt de Schrift „God zal het zien en zoeken". We hoeven dan ook niet eens bij een roman of op het politiebureau terecht — verhaalt de Schrift zelf ons niet hoe Achan het bewijsmateriaal van zijn diefstal „in de aarde", „in het midden zijner tent" verborgen had? En hoe de Heere zelf niet rustte voordat het vergrijp aan Zijn heiligheid was aan het licht gebracht en aan Zijn recht volledig was genoeg gedaan?

Dengenen ten spijt, die altijd maar over den „toon" klagen, dat wil zeggen die de waarheid niet kunnen verdragen, spreken wij de aanklacht uit: aan zulk bedrijf als boven geschetst maakten en maken zich schuldig de Synodes van de zich noemende Gereformeerde Kerken. Dat wil niets minder zeggen dan deze twee ontzettende oordeelen: 1) zij moordden; 2) zij trachten vervolgens het wapen van dien moord aan het oog te onttrekken, het bloederige dolmes waarmee de moord bedreven werd in de modder der vergeeteldheid te verbergen.

Tot deze conclusie moeten wij komen op onderscheiden grond. In de eerste plaats wijs ik hier op de kronkelwegen, die tot zeer onlangs door de Synodes te Utrecht en Zwolle bewandeld werden om maar te doen vergeten het feit dat in de wering van onderge- teekende van den kansel op een zoodange wijze gesproken is van zijn zg. afwijking van art. 33 der N.G. Belijdenis dat het toen gevelde vonnis inderdaad mede daarop gefundeerd genoemd moet worden. Dat was de moord — één der moorden — in het jaar 1914. Men vermoordde een candidaat, op den weg naar het ambt, men deed zijn bloed vloeien met het tweesnijdend zwaard, waarvan de eene scherpe snede „leeruitspraken" en de andere „belijdenis" werd genoemd. Met dit wapen kon men toen beide kanten uit, het was letterlijk twee snijdend. Maar achteraf bemerkten de daders dat het gebruik van dit twee-snijdend zwaard hun door duizenden in den lande ook dubbel kwalijk werd geduid. En ziet — wat ik destijds reeds vermoedde en (artikelenreeks in Reformatie-Stemmen) heb voorspeld dat gebeuren kon — geschiedde: men haastte zich het originele wapen waaraan het bloed nog kleefde, in de sloot te werpen en het te bedekken met de modder van troebele voorlichting, — men zeide nu immers „we hebben dat scherpe hatelijke tweesnijdend zwaard nooit gebanteerd, met de belijdenis niet gevonnist, wij gebruikten slechts een heel onschuldig keukentmes van louter „leeruitspraken" en hebben daarmee heusch geen „moord" bedreven. En toen het bloedig wapen ook van onder die modder naar den hemel bleef roepen, toen onzerzijds der waarheid getuigenis bleef gegeven door de aanklacht „maar gij hebt met het tweesnijdend zwaard uw handen bezoedeld" — werden complete buitengewone en gewone Synodes aan het werk gezet om nieuwe modder op te woelen en het noodlotig wapen voor hemel en aarde kon het zijn verborgen te houden.

We hebben hiermede nog maar weinig gezegd, maar genoeg om te wijzen op dat vreeselijk proces, dat zich voltrekt overal waar de zonde aan de hand wordt